

[Hanne Reintoft.]

nødvendige og rigtige solidaritet kan vist finde bedre udtryksformer både moralsk og økonomisk. Det rigtige vil være en decentralisering af forhandlingerne over overenskomsternes perioder. Så kunne der forhandles mellem de forskellige fagforbund eller andre kongresbesluttede forhandlingsområder og den modstående arbejdsgiverorganisation. Så kunne man komme ud af det nuværende store sammenrod. Dertil kommer, at fagbevægelsen og arbejderpartierne fik tilkæmpet sig et fagretligt system, der stillede fagbevægelsen på lige fod med arbejdsgiverne her i landet, nemlig, som jeg har sagt, forhandling, mægling, og hvis ikke det lykkes, så fri aktionsret. I så fald kunne de store faggrupper vise de mindre grupper sand solidaritet og ikke som nu gennem sammenkædningen gang på gang gøre et fagområdes nej til et overenskomstforslag til et ja i den samlede pulje. Vi har i øvrigt også, som jeg nævnedes over for hr. Erling Dinesen sidst, set det modsatte, hvor et forbund — det var vist søfyrbødernes — stemte ja, men fik det forkastet af Sømandenes Forbund.

Ens demokratiske og solidariske indstilling skal vist være noget forkvaklet, hvis man skal kunne se de rimelige tanker i de nuværende sammenkædningsregler, og jeg synes, hr. Erling Dinesens forsvar for dem i dag var mildest talt tyndt. Det viser ganske klart, at socialdemokratiet ikke længere tør stole på det ganske almindelige medlems stemmeafgivning, og man ved også alt om, at vi får ikke nogen aktiv deltagelse, før urafstemning bliver en realitet.

Vi oplever ved sammenkædningen, at et helt arbejdsområde stemmer nej til et overenskomstforslag ved urafstemningen, men så får det forslaget påtvunget gennem den samlede afstemning. Som jeg før nævnte, har slagteriarbejderne ikke vedtaget en overenskomst i over 30 år. Var det egentlig ikke forligsmanden, der kunne indklages, hvis der i aftaletiden skulle forekomme et såkaldt overenskomstbrud? Arbejderne sagde fra starten, at de ikke kunne anerkende det som deres daglige arbejds- og lønvilkår, men samlet blev der sagt ja. Så slår utilfredsheden igennem i overenskomstperioden, og så siger fredspligten overenskomstbrud. Arbejderne indklages, sætter

måske penge til ved deres aktion og bliver så oven i købet idømt bod. De blev tvunget ind i en overenskomst, de havde forkastet på grund af sammenkædningen. Det er umyndiggørelse, og det er udemokratisk.

Ændringen af § 12, stk. 7, om, at et mæglingsforslag er bortfaldet, hvis halvdelen, dog mindst 35 pct. af samtlige stemmeberettigede, har stemt imod forslaget, er også en videreførelse af den tidligere lovs udemokratiske bestemmelser og i tråd med den linje, som jeg her har angrebet som umyndiggørelse og udemokratisk over for landets lønmodtageres enkle ret til at bestemme over deres daglige arbejds- og lønvilkår. Også denne paragraf viser klart, at lovgivningen understøtter de borgere, der har en påbjerget gældende opfattelse, mere end dem, der har en anden opfattelse af tingene. Det skal være betydelig vanskeligere at forkaste end at vedtage et forslag, hvis dette her går igennem. Om menneskenes lighed for loven er der ikke nogen, der taler. Hvorfor er vi pludselig i Danmark, hvor man ellers altid står og råber og skriger om sin umådelige tillid og kærlighed til parlamentarismen, så bange for at lade almindelig stemmeflerhed være afgørende? Med regeringens oplæg til den kommende overenskomstsituation forstår jeg nogles angst for almindelig demokratisk afgørelse, men er det partiernes principielle stilling, at man vender sig mod dette?

Efter mit partis opfattelse må både folketinget og arbejdsmarkedets parter forstå, at en kollektiv overenskomst berører mange tusinde menneskers daglige tilværelse. Derfor bør den enkelte organiserede have den højeste form for medbestemmelsesret i overenskomstfornyelsen, det vil sige åbenhed i forhandlingerne, direkte afgørelse ved afstemning, ingen manipulering med stemmerne ved kompetente forsamlinger eller en mere eller mindre tilfældigt valgt procentgrænse, ingen tvangssammenkædning af arbejdsgrupperne og stop for forligsmandens devaluering af den i forvejen begrænsede strejkeret. Ud fra denne indstilling er vort forslag udarbejdet.

Så er der forslaget om arbejdsretten. Sidens vi i april 1970 fremsatte forslag til afskaffelse af arbejdsretten, er der unægtelig sket ting, der har understøttet vore påstande, såvel påstanden om det stærke krav i